17.03.2012 г. / 19:35:16

Вяра

30.03 по еретическия, †17 март по православния календар - Свети преподобни Алексий, човек Божий. Свети мъченик Марин

Преподобни Алексий, човек Божий († 411 г.)

В Рим, по време на царуването на Аркадий (395-408 г.) и Хонорий (395-423 г.), живял благочестив човек на име Евфимиан. Той бил твърде богат и знатен велможа, така че дори и неговите слуги, които били около 3 хиляди, носели копринени одежди. Но при всичко това той не бил напълно щастлив, тъй като жена му била безплодна и нямал деца. Евфимиан строго спазвал Божиите заповеди и се отличавал с добротата си: всеки ден той устройвал в своя дом три трапези за вдовици и сираци, за бедни, странници и болни. А той самият приемал храна само след деветия час, разделяйки я със странстващите иноци, а до това време винаги постел. Ако се случело някой ден да се съберат по-малко бедни при него и поради това да раздаде и по-малко милостиня от обичайното, Евфимиан падал в скръб на земята и казвал:

- Аз не съм достоен да живея на земята на моя Бог.

Неговата съпруга Аглаида била богобоязлива жена, обичала съпруга си и била щедра в раздаването на милостиня. Като се съкрушавала заради своето безплодие, тя често се обръщала към Бога с такава молитва:

- Господи, спомни си за мен, недостойната Твоя рабиня, и ме избави от моето безплодие, за да стана майка. Дай ни син, който да бъде радост в живота ни и опора в старините ни!

Господ по Своето милосърдие чул молитвата: за голяма радост на мъжа си тя родила син, който при светото Кръщение бил наречен Алексий.

Когато станало на шест години, момчето било дадено от родителите си на учение. То бързо усвоило обичайните за това време светски науки и особено добре изучило Свещеното Писание и църковните книги. От детето израснал разумен и благочестив юноша. Разбрал суетността на преходните светски блага, той решил да се отрече от тях, за да получи вечните блага. Затова дори започнал да носи груба власеница, за умъртвяване на плътта.

Когато Алексий навършил пълнолетие, Евфимиан казал на жена си:

- Да оженим сина си.

Тези думи много зарадвали Аглаида и тя, като паднала при нозете на мъжа си, казала:

- Нека Бог да благослови твоето намерение, за да видя жената на моя син и неговите деца. Тази голяма радост ще ме подтикне да бъда още по-щедра към бедните и нищите.

Те сгодили Алексий за една девица от царски род, а след това над тях било извършено и тайнството на бракосъчетанието в църквата на свети Бонифаций, и целият този ден до нощта преминал във веселие и ликуване. След като свършило празнуването, Алексий с благословението на своя баща влязъл в стаята на невестата и я намерил да седи в едно кресло. Като взел своя златен пръстен, той го загърнал със скъпоценния си пояс в една порфирена дреха и го предал на

невестата си с думите:

- Запази това и нека Господ да бъде над нас и да ни помага със Своята благодат, за да устрои в нас нов, истински християнски живот.

След това влязъл в своята стая, съблякъл сърмените си дрехи, облякъл се в прости и като взел нещо от своето богатство - малко злато и скъпоценни камъни, тайно излязъл от бащиния дворец и напуснал града. Като дошъл на пристанището, той намерил кораб, който се готвел да отпътува за Лаодикия и се качил на него. През цялото време на пътуването Алексий се молел на Бога така:

- Боже - казвал той, - Ти, Който ме спасяваш всякога и от всичко още от деня на моето рождение, спаси ме и сега от суетния мирски живот и ме удостой в деня на Страшния Твой съд да застана от дясната Ти страна заедно с всички, които са Ти благоугодили.

Когато корабът пристигнал и Алексий слязъл на брега, срещнал пътници, които отивали в Месопотамия. Той се присъединил към тях и тръгнал с тях за Едеса, където се пазел неръкотворният образ на Господ Иисус Христос, който Той, по време на земния Си живот, изпратил на едеския цар Авгар. При вида на Христовия образ свети Алексий се изпълнил с голяма радост и като продал всичките си скъпоценности, които бил взел със себе си, раздал парите на бедните, а сам се облякъл в просешки дрипи и започнал да живее от подаяния. Светият живеел при входа на църквата “Света Богородица”, животът му бил строго подвижнически: пребивавал в непрекъснат пост, като вкусвал само малко хляб и пиел вода с мярка; всеки неделен ден Алексий се причастявал с пречистите Христови Тайни, а цялата милостиня, която събирал, раздавал на престарелите бедни. Той ходел с приведена глава, възнасяйки ума си към Бога, чрез

непрестанната мисъл за Него. От този суров живот тялото му изсъхнало, увехнала красотата на лицето, очите хлътнали и зрението им отслабнало.

Междувременно, когато на разсъмване след нощта на бягството неговите родители влезли в стаята на невестата, за голямо свое удивление я намерили сама - тъжна и скърбяща. Те търсили навсякъде сина си и като не го намерили, горчиво скърбели и плачели. Така радостта им се превърнала в мъка. Като видяла, че Алексий не се връща, майка му влязла в стаята си, затворила прозорците, постлала вретище и като го посипала с пепел, се простряла върху него и се молела, като казвала:

- Няма да стана оттук и да изляза от своя затвор, докато не узная какво се е случило с моя единствен син - защо и къде е отишъл той.

Младата съпруга се затворила заедно с нея и също говорела, плачейки:

- И аз няма да си отида от теб, но като пустиннолюбива и вярна гълъбица, която с жална песен търси и призовава по планини и долини изгубения си съпруг, търпеливо ще чакам известие за моя мъж - къде е той и какъв живот е избрал за себе си.

Бащата на Алексий също много скърбял; той пращал слугите си в разни градове и страни, за да търсят сина му. Някои от тях дошли и в Едеса, но като го видели, не го познали, а го помислили за просяк, и дори му дали милостиня. Алексий ги познал и в смирението си поблагодарил на Бога, че му е дал възможност да получи подаяние от слугите си. А те, като се върнали, казали на своя господар, че не могли да намерят сина му, въпреки че навсякъде са го търсили.

Седемнадесет години Алексий преживял, просейки пред църквата “Света Богородица” в Едеса, и със своя живот угодил много на Бога. По това време клисарят на църквата получил откровение за него: той видял иконата на Божията Майка, която му казала:

- Въведи в църквата ми Божия човек, достоен за Небесното Царство; защото молитвата му възхожда към Бога като благоуханно кадило и като венец на царска глава, така Дух Светий почива върху него!

След това видение служителят започнал да търси човека с такъв праведен живот, но като не го открил, се обърнал с молитва към Пресвета Богородица, молейки я да му помогне да изпълни дадената от нея заповед. И отново във видение той чул глас от иконата на Божията Майка, която му казала, че Божият човек е този просяк, който седи до вратите на храма. Клисарят намерил Алексий и го въвел в храма, за да живее там. Оттогава мнозина узнали за праведния живот на Божия човек, започнали да му оказват голяма почит. А той, като не желаел човешка слава, тайно напуснал града. Качил се на кораб, който отивал в Киликия, като мислел в себе си: “Ще отида в Киликия, където никой не ме познава и ще живея при храма на свети апостол Павел.” Но по време на плаването, по Божия воля, се дигнала страшна буря и корабът, след като дълго се лутал, неочаквано излязъл при брегoвете на Италия, недалече от Рим. Слизайки от кораба, Алексий си казал:

- Жив е Господ, моят Бог! Не ще бъда в тежест никому, но ще отида като чужденец в дома на моя баща.

Приближавайки се до родната си къща, той срещнал баща си, който се връщал от царския дворец, придружен от многобройни слуги. Алексий му се поклонил до земята и казал:

- Рабе Божий, смили се над мене, нищожния и бедния, и ми позволи да се поселя в някой ъгъл на твоя двор, за да мога да се храня с трохите, които падат от трапезата ти! А Господ ще те благослови и ще ти дарува Небесното Царство, и ако имаш някого от твоите близки да странства, ще го върне благополучно при теб.

Тия последни думи на странника напомнили на Евфимиан за любимия му син. Той се просълзил и милостиво изпълнил молбата му, а обръщайки се към слугите си, казал:

- Кой от вас иска да се грижи за този просяк? Ако добре се погрижи за него, аз се заклевам, че ще получи награда и пълна свобода от мене. Постройте му колиба при вратите на дома ми, за да мога да го виждам по-често; нека да му се носи храна от моята трапеза и никой да не го оскърбява.

Така започнал да живее Алексий пред вратите на бащиния си дом. Евфимиан всеки ден му изпращал храна от своята трапеза, но той я раздавал на бедните, а сам хапвал само по малко хляб и вода, но и това - в такава мярка, колкото да не умре от глад и жажда. По цяла нощ той прекарвал, бодърствайки, в молитва и всеки неделен ден се приобщавал в храма със светите Христови Тайни. Удивително било търпението на Божия човек! Много неприятности и огорчения, особено в късните вечери, понесъл той от слугите на своя баща: някои го дърпали за косите, други го оскърбявали, трети изливали на главата му помия, и въобще - издевателствали над него по най-жесток начин. А Алексий понасял всичко с мълчание, знаейки, че те се държат така с него по внушение на дявола, и като се въоръжавал с молитва срещу неговите козни, ги побеждавал с търпението си. По-тежко за него било едно друго изпитание: срещу колибата се намирал прозорецът на неговата жена. Тя, подобно на Рут, не поискала да се върне в дома на баща си, а останала да скърби със своята свекърва.

Светият често чувал плача и риданията на майка си и невестата си. Сълзите им преизпълвали сърцето му със жалост, но с любовта към Бога той побеждавал плътската любов към жена си и родителите си; търпението на тези почти непоносими скърби заради Бога дори го утешавало. Така преживял Алексий в дома на своите родители седемнадесет години и никой не го познал, а всички го смятали за бездомен просяк; над тогова, който бил господар на дома, син и наследник, слугите издевателствали като над пришелец и странник. А когато Господ поискал да го призове от този временен живот, в който той изпитал толкова нищета и лишения, във вечния, Той му открил деня и часа на неговата смърт. Алексий поискал хартия, мастило и перо от слугата, който го наглеждал, и описал целия си живот; и за да убеди родителите си, че той е наистина техният син, споменал някои обстоятелства от своя живот, които били известни само на тях, написал също и думите, които казал на своята невеста в нощта преди да избяга от дома си - как дал пръстена и пояса си. Писмото си завършил така:

- Моля ви, мили мои родители и моя честна невесто, простете ми, че като ви оставих, аз ви причиних толкова голяма мъка; и аз страдах и се измъчвах в сърцето си заради вашата скръб и непрестанно молех Господа да ви даде търпение и да ви приеме в царството Си. Надявам се, че Той по Своето милосърдие ще изпълни молитвата ми, защото от любов към Него аз избрах този толкова многоскръбен живот и не го измених, поддавайки се на сълзите ви, тъй като за всеки християнин е по-добре да се посвещава на своя Творец и Създател, отколкото на родителите си. Вярвам, че колкото голяма скръб ви причиних, толкова, и още по-голяма, ще бъде радостта ви в Царството Небесно.

Като написал това, Алексий започнал спокойно да очаква смъртта и цял се предал на молитва.

Веднъж, когато папата извършвал в съборната църква на светите апостоли Божествена литургия, към края от олтара се разнесъл глас, който бил чут от всички:

- Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя. (Мат. 11:28).

Присъстващите в храма, обхванати от ужас, паднали на земята и викали: “Господи, помилуй!”

След това отново се чул гласът:

- Потърсете Божия човек, който се готви да отмине в другия живот; нека той се помоли за града; неговата молитва ще ви принесе голяма благодат!

Търсили този човек из цял Рим и не знаели какво да правят, тъй като не могли да го намерят. Затова, като отново се събрали заедно с папата и с царя в съборната църква, вечерта срещу петък, отслужили всенощно бдение, молейки Христа да им посочи Своя угодник. В петък сутринта свети Алексий отминал при Господа. Междувременно в църквата отново по време на богослужението се чул тайнственият глас от олтара:

- Търсете Божия човек в дома на Евфимиан!

Тогава царят казал на Евфимиан:

- Защо ти, имайки в дома си такова съкровище, не си ни съобщил за това?

Евфимиан отвърнал:

- Господ ми е свидетел, че аз нищо не зная.

И като повикал главния слуга, го попитал:

- Не познаваш ли някого измежду слугите, който да се отличава с добродетелен и угоден на Бога живот?

- Не познавам - отговорил той, - няма нито един добродетелен, всички живеят небогоугодно.

Царят и папата решили сами да отидат в дома на Евфимиан и да потърсят Божия човек. Евфимиан отишъл напред, за да се приготви за приемането на папата и царя с неговите велможи, и им устроил тържествено посрещане. Скърбящата съпруга на Евфимиан, като чула от стаята си раздвижване и говор на двора, попитала:

- Какво означава това?

Тя много се учудила, когато разбрала за пристигането на царя и папата и узнала за причината на тяхното посещение. Съпругата на Алексий също недоумявала, като видяла от своята стая царя и папата, идващи с множество народ, и се мъчела да си обясни това.

Когато папата, царят и велможите седнали и настъпила тишина, слугата, комуто било поръчано да се грижи за Алексий, казал на Евфимиан:

- Господарю, дали Божият човек не е оня просяк, когото ти ми повери? Аз съм свидетел на неговите велики и дивни дела: той постоянно пости и чак след свършването на деня приема по малко хляб и вода; цяла нощ прекарва в молитва и всеки неделен ден се приобщава със светите Христови Тайни; той с кротост и радост понася побоите и оскърбленията, нанасяни му от слугите.

Като чул това, Евфимиан веднага се отправил в колибата на просяка и го повикал от прозореца, но отговор нямало. Повикал го три пъти, но като не получил отговор, влязъл в колибата. Там намерил Божия човек, лежащ мъртъв, лицето му било покрито, а в дясната си ръка държал сгънат лист хартия. Евфимиан открил лицето му и видял, че то сияе като

лице на ангел. Той поискал да вземе хартията, но не могъл да я изтръгне от ръката на умрелия. Тогава бързо се върнал в дома и казал на императора и папата:

- Намерихме този, когото търсим, но е вече мъртъв. Той държи в ръката си хартия, но не я пуска.

Царят и папата заповядали да приготвят богат одър и да го покрият със скъпи тъкани; изнесли честното тяло на Божия човек и благоговейно го положили върху одъра. Коленичейки пред него и покланяйки се на неговото тяло, те му говорели, сякаш е жив:

- Молим те, рабе Христов, дай ни тази хартия, та от написаното върху нея да узнаем кой си ти!

След това папата и царят без усилие взели хартията от ръката на светия и я предали на хартофилакса на Великата църква Аетий, за да я прочете. При пълна тишина той започнал да чете. А когато дошъл до мястото, където било написано за родителите и съпругата на умрелия - за пръстена и пояса, които той и дал, Евфимиан разбрал, че починалият е неговият син Алексий. Той паднал на земята, ридаел и прегръщал мъртвото тяло на сина си, като казвал:

- О, горко ми, мило мое дете! Какво направи ти с нас! Защо ни причини такава мъка? Колко години ти прекара до къщата ми, чу плача на родителите си и не ги утеши! Не се смили над старостта ни, над голямата ни скръб за тебе! О, горко ми! Сине мой, любов моя, утешение на моята душа, аз не знам какво да правя сега - да оплаквам смъртта ти или да се радвам на завръщането ти?

Така безутешно ридаел старият баща.

Аглаида, като чула риданията на мъжа си и като узнала, че умрелият просяк е нейният син, излязла от своя затвор; с

раздрана одежда, устремила към небето насълзени очи и скубейки коси, тя преминавала през събралата се тълпа, говорейки:

- Направете ми път, за да видя моята надежда - да прегърна обичния си син.

Като дошла до одъра, тя се спуснала към тялото на сина си, прегръщала го и го целувала, като казвала:

- Горко ми, господарю мой! Мое прелюбимо дете! Какво направи ти? Защо ни причини такава голяма мъка? Горко ми, светлина на моите очи! Как ти не ни се откри, след като толкова години живя с нас! Как не се съжали над нас, като постоянно си чувал горчивите ни ридания за тебе!

Съпругата, която тридесет и четири години преживяла без своя жених и носела в знак на скръб черни дрехи, също паднала до честното тяло, като го обливала със сълзите си и с любов го целувала. Тя горчиво и неутешимо ридаела, говорейки:

- Горко ми, горко ми!

Нейните ридания и думи предизвикали сълзи в присъстващите и всички заплакали заедно с майката и съпругата.

Одърът с честното тяло на Божия човек бил поставен на площада по повеля на царя и папата, за да могат всички да го видят и да се докоснат до него; и когато това било изпълнено, казали на народа:

- Ето, намерихме този, когото търсеше вашата вяра.

Събрал се цял Рим и всички се покланяли на светията и целували светите му мощи. Всички недъгави се изцелявали: слепите получавали зрение, прокажените се очиствали,

бесноватите се избавяли от бесовете; с една дума - от каквато и болест да страдал, всеки получавал пълно изцеление от мощите на Божия угодник. Като видели тези чудеса, царят и папата поискали сами да носят одъра към църквата, за да приемат благодат от докосването до тялото на светията. Родителите и съпругата му с плач ги съпровождали; а народ, който се стремял да се докосне до честното тяло, се събрал толкова много, че станало невъзможно да се носи одърът. За да застави народа да отстъпи и да направи път, царят заповядал да хвърлят в тълпата злато и сребро, но никой не обръщал внимание на това; всички искали единствено да видят Божия човек и да се докоснат до него. Тогава папата започнал да увещава народа, молейки го да отстъпи, и обещал, че честното тяло няма да бъде погребано, докато не му се поклонят всички и не приемат благодат от него. Убеденият с труд народ отстъпил малко назад и направил път, за да може да се пренесе светото тяло в съборната църква, където то престояло цяла седмица, така че всеки да може да му се поклони. През цялата тази седмица при одъра на свети Алексий стояли плачещите му родители и жена му. А царят заповядал да направят гробница от мрамор и да я украсят със злато и изумруди. В нея положили Божия човек. Тогава от светото тяло изтекло миро, което изпълнило целия ковчег. Народът се помазвал с това миро, за да се изцели всеки от болестта си. Накрая погребали честните мощи на свети Алексий, прославяйки Господа.

Свети Алексий се преставил на 17-ия ден от месец март, в 5919 г. от създаването на света, или - 411 г. от Въплъщението на Бог Слово, когато в Рим папа бил Инокентий I и император - Хонорий, а в Константинопол царувал Теодосий Младши, а над всички тях царствал вечно царуващият, заедно с Отца и Светия Дух, наш Господ Иисус Христос. Нему слава во веки. Амин.

Тропарь, глас 4:

Возвысився на добродетель, и ум очистив, к желанному и крайнему достигл еси: безстрастием же украсив житие твое, и пощение изрядное восприим совестию чистою, в молитвах яко безплотен пребывая, возсиял еси яко солнце в мире, преблаженне Алексие.

(Възвисил се в добродетел и очистил ума, достигнал си крайно желаното; украсил с безстрастие живота си, с изрядно постене сдобил се с чиста съвест и пребъдващ в молитва като безплътен, си възсиял като слънце в света, преблажени Алексие.)

Кондак, глас 2:

Дом родителей твоих яко чуждь имев, водворился еси в нем нищеобразно: и по преставлении венец прием славы, дивен на земли явился еси Алексие человече Божий, ангелом и человеком радование.

(Дома на твоите родители си имал като чужд, поселил си се в него като нищ, и след успението ти си приел венеца на славата и си се показал дивен на земята, Алексие, човече Божий, радост на ангели и човеци.)

Страдание на свети мъченик Марин († 260 г.)

Светият Христов мъченик Марин, бидейки сам християнин, като виждал как езичниците принасят в жертва на своите идоли не само безсловесни животни и птици, но дори и хора, се възпламенил от ревност по Бога и в деня, в който се извършвал празникът в чест на бездушните идоли, отишъл на мястото, където се принасяли жертвите и разрушил жертвениците, а поставените върху тях жертви изпотъпкал с

нозете си. След това започнал да изобличава нечестивите жреци и изповядал вярата си в Христа, казвайки:

- Аз вярвам в Христа, Единородния Син Божий, Който сътвори небето и земята, морето и всичко, което е в тях.

Заради това езичниците го заловили и най-напред го били жестоко с тояги, а след това започнали да го бият с камъни по устата, при което избили всичките му зъби. Влачили го също и за косата. След всичко това светият мъченик бил свързан и доведен при управителя на областта, по заповед на когото след много и различни мъчения му отсекли главата с меч.

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017